

Ik, mezelf, mijn thuis

Het is weer maandag, de vakantie is voorbij, het toneel gaat weer van start. Het was 8:30 u toen ik door de grote ijzeren poorten liep die mij leken op te slokken. Met mijn schouders ineengedoken en mijn haren die over mijn schouders dansten, in een poging mijn gezicht te verbergen, slenterde ik de speelplaats op. Ik droeg een jeans, de broekspijpen waren veel te breed en sleepten over de grond in de modder. Mijn oversized trui bengelde slordig over mijn schouders, maar in deze kleren was ik ten minste onzichtbaar tussen alle andere leerlingen. Dat was het middelbaar voor mij. Iedereen verkondigt luidkeels zijn mening, niet denkend aan de consequenties van hun woorden. Ze exploreren hun vrijheden, maar bovenal, ze zoeken naar zichzelf, naar wie zij zijn in groep, naar wie zij willen zijn. Op de speelplaats leek de menigte me op te slokken. Overal zag ik kinderen in groepjes staan, elkaar druk vertellend over wat ze in de vakantie gedaan hebben. Iedereen werd omringd door vrienden.

Picture perfect.

Ik ging bij mijn groepje staan. Luisterend naar alle zotte verhalen die zij vertelden over hoe 'amazing' hun vakantie was. Ik stond erbij en luisterde ernaar, zodat ik niet alleen zou staan. Ik leek wel onzichtbaar voor 'mijn vrienden'. Maar voor anderen leek het alsof ik de tijd van mijn leven had. Het middelbaar. ***Picture perfect.***

'Hey, ik moet naar het toilet,' zei Hannah.

'Ik kom wel even mee,' zei Lara.

'Ik kom ook mee,' antwoordde Nina.

Ik moest helemaal niet gaan, maar ik kon hier toch niet alleen blijven. 'Wacht, ik moet ook gaan.' Vluchtig liep ik achter hen aan, niet naast hen. Als een mier in een rijtje, diegene voor zich blindelings volgend. Het was doodvermoeiend. Als ik uit het rijtje stapte, was ik de vreemde eend in de bijt maar als ik gewoon volgde zoals al de rest, voelde ik me net een gedwee schaap. Dus ik volgde hen maar naar de toiletten -waar het absoluut niet fris rook- omdat ik bang was mezelf te zijn, mezelf te laten zien. Te bang er niet meer bij te horen, te bang te worden bespot. Dus liep ik over de speelplaats, richting de toiletten. Ik liep erbij, ik stond erbij en toch heb ik het gevoel dat ik er niet bij hoorde. Want onder deze oversized kleding zat er een meisje verscholen, een meisje dat stiekem droomde van prinsen en prinsessen, van roze, goud en harten, een meisje dat droomde van prachtige kastelen, hoog in de wolken, overgoten met zonneschijn. Een meisje dat meer in dromenland was dan waar dan ook.

Slopend langzaam vorderen de lessen. Het vierde lesuur was eindelijk daar. De voormiddag zat er bijna op. Op het einde van de gang hadden we dit uur geschiedenis. Onze klas zocht al naar plaatsen terwijl nog leerlingen van andere klassen moesten toekomen. Ik greep mijn kans nu nog niet iedereen er was en ging naast Hannah zitten om niet weer een heel lesuur alleen door te brengen zoals de voorbije week het geval was. Ik zette mijn boekentas op de bank om mijn boeken en pennenzak klaar te leggen toen zij zei: 'Sorry, Manon maar ik wil naast iemand anders zitten. Kun jij hier weggaan?' teleurgesteld stond ik op en ging naast Lara zitten. 'Je moet niet naast mij komen zitten hoor, Marianne, er komen nog andere kinderen dus ik zal niet alleen blijven.' 'Sorry, wat bedoel je?' vroeg ik verontwaardigd. 'Ik wil niet dat jij naast mij komt zitten. Kun jij een andere bank kiezen?' terwijl de

tranen me in de ogen sprongen nam ik mijn schoolspullen en legde ze op de bankenrij achter me. En daar zat ik dan, alleen, of liever gezegd, eenzaam.

Het enige waar ik aan kon denken was wanneer de laatste bel zou gaan en ik huiswaarts kon keren. Thuis, waar mijn mama en papa weten wie ik ben. Thuis, waar mijn broers als hun energetische zelve zitten rond te rennen. Thuis waar ik mezelf niet hoeft te verbergen, waar ik geaccepteerd wordt voor wie ik ben. Thuis is waar ik mezelf kan zijn, waar ik mijn hart laat schijnen en niet schuil in veel te grote kleren. Er is maar één thuis voor mij. Thuis is waar mijn hart is. De kern van wie ik ben.

Eindelijk was het vier uur en de bel galmde door de gangen wanneer ik de klas uitrende en zo snel mogelijk naar huis fietste. Ik was op, het was zo'n doodvermoeiende dag. Nooit gedacht dat eenzaamheid zo vermoeiend kon zijn.

Eens in mijn kamer nestelde ik me gezellig in mijn leesstoel. Ik had mijn pyjama aan, op het tafeltje naast me stond mijn hete kop thee. Ik had me knus gezet met een dekentje om me heen en mijn favoriete boek in mijn hand. De kleine prins, 80 jaar geleden geschreven door Antoine de Saint-Exupéry. En nog steeds, meer dan ooit van toepassing. Ik was aan hoofdstuk 20 aanbeland. *'Vaarwel,' zei de vos 'dit is mijn geheim, het is heel eenvoudig: alleen met je hart kun je goed zien. Het wezenlijke is voor de ogen onzichtbaar.'* De mooiste quote van heel het verhaal. En de meest wijze les die ik ooit gelezen heb. Geen woorden kunnen beter omschrijven hoe ik mij voel. Ik ben ik, ik heb mijn talenten, ik heb mijn tekortkomingen maar al wat mensen rondom mij zien, is mijn uiterlijk, het zichtbare. De kleren die ik draag, de manier waarop ik praat of loop, bij wie ik sta, maar niemand ziet dat mijn hart huilt, niemand ziet dat ik verlang mezelf te kunnen zijn en geapprecieerd te worden. Het onzichtbare is datgene dat mij definieert maar ook datgene dat andere niet lijken te zien. Ik wil mijn hart trouw blijven want mijn hart is mijn thuis, is wie ik ben. En wie ben ik als ik blind ben voor mijn eigen hart? Waarom zouden anderen zien wie ik ben als ik zelf steeds oogkleppen op heb? Wie ben ik als ik mijn talenten niet durf te tonen? Mijn hart is wat klopt, mijn hart zingt het lied van mijn leven, en ik wil het eindelijk horen, ik wil luistern naar wat het mij verteld... Mijn hart is waar ik thuis ben, mijn hart is...

Het is 7 uur wanneer de wekker gaat. Ik sta op met het mooiste lied dat er is, het lied van mijn hart, dat ik voor het eerst hoor want vanaf vandaag ga ik naar mijn hart luisteren. Vanaf vandaag wil ik overal thuis zijn. Ik ga me niet meer verbergen. Gewoon zijn. De schoolpoorten doemen voor mij op, adem in, adem uit, *let it go!* Schouders naar achter, kin omhoog, laat de show maar beginnen. Ik zag er goed uit. Ik had vanochtend mijn mooiste kleren aangetrokken. Mijn classic blauwe broek werd om mijn heupen gesierd met een bruine riem. Mijn parelwitte blouse droeg ik met trots en een donkerblauwe blazer had ik om mijn schouders gedrapeerd als mijn persoonlijke schild. Het getik van mijn laarsjes vergezelde me de speelplaats op. Vandaag zou ik niet weer eenzaam zijn. Trouw aan mijn hart, eindelijk thuis.

Marie Colignon

Sint-Gabriëlcollege, Boechout